

Inginerul Constantin C. Orghidan (1874–1944), colecționarul, mecenatul, vizionarul*

Emanuel Petac**

150 de ani de la naștere, 80 de ani de la moarte

Anul 2024 a fost unul cu o semnificație aparte și anul unei reparații morale cu profundă semnificație istorică, dar și în plan simbolic. S-au împlinit 150 de ani de la nașterea, dar mai ales 80 de ani de la decesul unuia dintre marii mecenai și colecționari din istoria României, căruia țara și Academia Română îi datorează recunoștința lor pentru faptele sale, pentru care nu de puține ori a primit cele mai înalte onoruri în perioada interbelică și a fost ales membru de onoare al Academiei Române în anul 1942.

Dacă toate cele scrise în continuare se referă mai mult la activitatea sa în plan economic, industrial, cea mai durabilă dintre faptele sale se leagă de posteritatea sa imediată, respectiv de faimosul său Testament din august 1944 și la fel de faimoasa donație parte a acestuia, prin care celebra sa colecție numismatică era donată Academiei Române. Vicisitudinile istoriei au făcut ca asupra acestui gest, de o importanță capitală, să se așternă tăcerea vreme de 80 de ani, din motive politice până în 1989 și din motive ce țineau de situația efectivă a donației și punerea în executare a dorințelor sale testamentare după 1990. Deși donată prin testament în august 1944, colecția nu a putut fi preluată în acel moment din motive obiective (război). Începerea preluării ei s-a derulat abia începând cu anul 1946, acest proces fiind finalizat în anul 1948, într-un moment în care Academia Română fusese desființată de

Fig. 1. Ing. C. Orghidan
(1874-1944)

regimul comunist, mulți dintre membrii acesteia fiind aruncați în închisorile comuniste și găsindu-și sfârșitul tragic, inclusiv ultimul președinte al Academiei Române interbelice, Alexandru Lapedatu. Așa se face că în anul 1948 beneficiara donației, Academia Română, nu mai era în situația de a onora receptarea colecției și gestul donatorului. În fapt, lucrurile stăteau chiar diametral opus, noul regim trecând la categoria persoanelor indezirabile numele lui Constantin Orghidan, testamentul său fiind imposibil de pus în aplicare în noile condiții politice. La împlinirea a opt decenii de la donarea colecției, prin efortul comun al Academiei Române, Bibliotecii Academiei Române (care administrează astăzi colecția Orghidan prin

* Alocuțiune susținută la Sesiunea omagială „Inginerul Constantin Orghidan – industriașul și numismatul, ctitorul și binefăcătorul” (7 noiembrie 2024, Biblioteca Academiei Române)

**Cercetător științific II, dr., coordonator, Cabinetul numismatic al Bibliotecii Academiei Române

intermediul Cabinetului Numismatic) și al Bisericii Ortodoxe Române (cu directa implicare a Preafericitului Patriarh Daniel și a Preasfinției Sale Episcopului Lucian al Caransebeșului) s-au săvârșit câteva lucruri esențiale care au adus mult mai aproape de împlinire prevederile Testamentului lui Constantin Orghidan, iar pe de altă parte au adus reparația morală cuvenită și au onorat gestul marelui donator. Întreaga poveste pornește de fapt de la faimosul Testament din august 1944 al nu mai puțin faimosului Constantin Orghidan.

„Cu conștiința liniștită că nu am avut în viață decât crezul muncii continue și cinstite, încredințat că mi-am îndeplinit cu sfințenie toate îndatoririle ca om și bun cetățean, rog pe soția mea, rudele mele și prietenii mei să dea tot concursul pentru strângerea averii și pentru îndeplinirea dorințelor și hotărârilor mele, care împreună reprezintă liniștea sufletului meu în veci”.

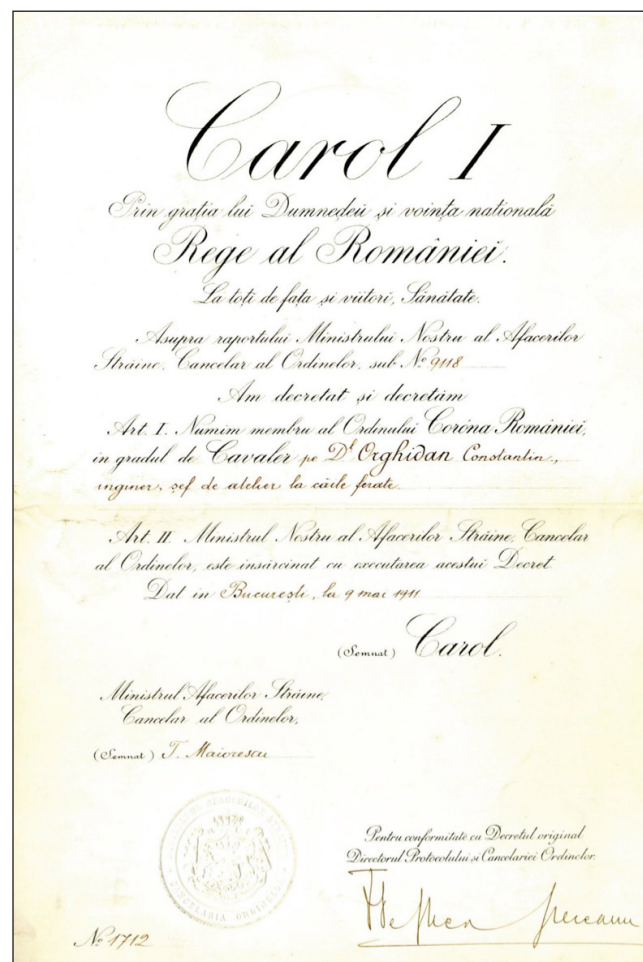
(Testamentul lui C. Orghidan, 10 iunie 1944, redactat la Caransebeș, la 9 iunie 1944)

Cine era inginerul Constantin Orghidan? Născut la Brașov, într-o familie de negustori aromâni din Șchei, cu un rol important în emanciparea economică a românilor din Brașov, emigrați în Vechiul Regat, C. Orghidan absolvă cursurile Școlii de Drumuri și Poduri în 1899 și se angajează inițial ca inginer plătit cu ziua la Atelierele Centrale CFR din București. Progresele rapide și meritele majore în dezvoltarea Căilor Ferate ale Vechiului Regat au determinat decorarea sa la 9 mai 1911 de către Regele Carol I (contrasemnatar, în calitate de ministru al Afacerilor Străine, fiind Titu Maiorescu), cu Ordinul „Coroana României” în grad de Cavaler.

Ca urmare a meritelor și experienței acumulate, în 1916, când România intră în Marele Război, C. Orghidan a fost trimis în Statele Unite ale Americii, împreună cu soția sa, Marta, pentru a se ocupa de importurile de armament american pentru Armata Română, sarcină pe care a îndeplinit-o cu succes, dovedind și reale abilități diplomatice. În urma experienței americane realizează care este modelul mării industrii, al marilor consorții, așa încât după război aplică cele

învățate și în România. Așa se face că în doar câțiva ani reușește constituirea unei entități strategice pentru România, și anume Uniunea Industriilor Miniere și Metalurgice din România (1923), care cuprindea inițial 11 mari întreprinderi de profil, C. Orghidan fiind director general al Uzinei Reșița. Urmare a acestui mare succes pentru industria românească, va fi din nou decorat, de către Regele Ferdinand I, cu Ordinul „Steaua României” în grad de Comandor.

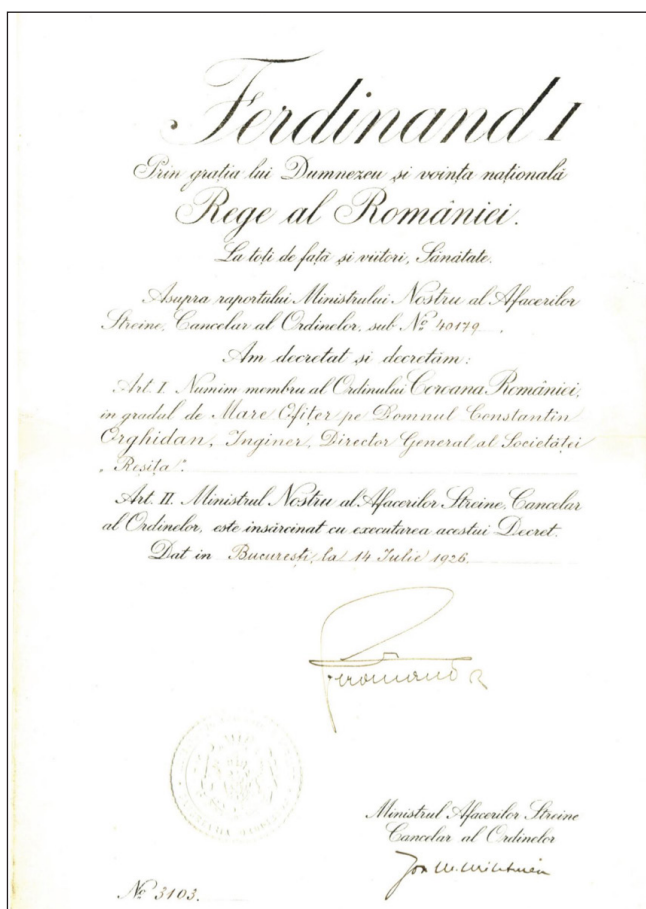
În misiunea diplomatică din 1926 țările scandinave, cu realizarea unui parteneriat între consorțiul românesc și industriile nordice, îi aduc o nouă recunoaștere, fiind decorat cu Ordinul „Coroana României” în grad de Mare Ofițer și cu Ordinul Wassa al Suediei.

Pl. I. Brevetul Ordinului „Coroana României”, grad de Cavaler, Constantin Orghidan, mai 1911

Care este însă obiectul acestor dorințe și hotărâri despre care face vorbire Testamentul lui Constantin Orghidan din august 1944? Desigur, obiectul gândurilor din faimosul Testament al lui

Constantin C. Orghidan este reprezentat de viitorul colecției sale numismatice și de administrarea ei. Aceasta era formată din circa zece mii de piese numismatice, în marea lor majoritate monede (dintre care, circa 2000 monede de aur grecești, romane, bizantine, medievale), dar și sute de geme și camee, sigilii bizantine, colecția fiind donată, cu anumite clauze, Academiei Române, spre a fi păstrată, expusă, dezvoltată și cercetată în Cabinetul Numismatic al acesteia.

Pl. II. Brevetul Ordinului „Steaua României” în grad de Comandor primit de C. Orghidan în anul 1923

Momentul din august 1944 a reprezentat acul final al unei evoluții cu un anumit istoric, pe care este obligatoriu să îl punem în evidență.

Prima mențiune privind constituirea unei colecții numismatice apare într-un Codicil din 1925 la Testamentul său din 1923, în care se face referire la unele monede moderne de aur, secolele XIX–XX, pe care menționa că le lasă moștenire soției sale, Marta.

În Testamentul din 1931 deja se vorbește despre o colecție mai mare, care includea acum

monede grecești antice, monede romane, bizantine și medievale transilvănene. Acestea din urmă vor ajunge să constituie o colecție impresionantă (circa 700 de piese), multe achiziționate de la casa de licitație Schulman din Amsterdam. Acesta este contextul în care în anul 1933 Constantin Orghidan devine membru al Societății Numismatice Române, la foarte puțin timp după decesul primului președinte și fondator al acesteia, Mihail C. Sutzu, totodată director al Cabinetului Numismatic al Academiei din momentul înființării acesteia, în anul 1911. Conducerea ambelor instituții avea să revină asistentului lui Mihail C. Sutzu, și anume Constantin Moisil, el însuși membru corespondent al Academiei Române, de la începutul anilor 20 ai secolului trecut. Între Constantin Moisil și Constantin Orghidan se va încheia o strânsă colaborare, de circa un deceniu, care a lăsat urme de neșters în istoria numismaticii românești și mai ales a patrimoniului istoric al României.

Correspondența sa cu marile case de licitație europene Münzhandlung Cahn (Basel), Naville (Geneva), Santamaria (Roma), Ciani (Paris), Adolph Hess (Frankfurt am Main), Spink & Seaby (Londra), Schulman (Amsterdam), exclusiv din anii '30 ai secolului XX, este relevantă pentru implicarea sa în comerțul de antichități al vremii și confirmă datarea implicării și interesului său.

Se regăsesc în cadrul colecției sale atât piese achiziționate individual din loturile puse în vânzare de diferite case de licitație, cât și colecții celebre din care a achiziționat loturi mai mult sau mai puțin consistente, a căror identificare și studiere este încă la început. Se află în această situație piese de aur romane care au aparținut faimoasei colecții a familiei bancherilor Trau de la Viena sau din colecția faimosului arheolog englez Sir Arthur Evans.

Raritatea acestor monede în acea vreme, chiar și azi, e foarte mare. Staterii de Istros, Callatis și Tyras erau cunoscuți doar din tezaurul de la Anadol, tezaur din care o parte ajunsese în colecția Marelui Duce Alexander Mihailovitch. Este foarte posibil ca piesele să provină din tezaurul Anadol.

Se regăsesc în cuprinsul colecției sale câteva sute de monede de aur grecești, romane, persane,

Fig. Stateri de tip Alexandru cel Mare (2) și Lysimach (1, 3) emiși la Istros (1), Kallatis (2), Tyras (3) din colecția C. Orghidan

câțiva kosoni (desigur din vechile tezaure găsite la Sarmizegetusa la începutul secolului al XIX-lea), acestea din urmă fiind mari rarități la vremea cu pricina.

Fig. Stater de tip Koson din colecția C. Orghidan

Sunt bine reprezentate și nu putem să nu le remarcăm preocupările pentru o bună reprezentare în colecție a emisiunilor monetare romane aparținând împăratului Traian. Aceasta era o tradiție a colecționarilor numismați români încă din a doua parte a secolului al XIX-lea, de-ar fi să-l amintim numai pe Cezar Bolliac. Regăsim, prin urmare, în colecția Orghidan, numeroase emisiuni romane de aur consacrate războaielor de cucerire a Daciei, dar și operei edilitare a lui Traian după cucerirea Daciei, operă susținută în mare măsură de aflusul de aur și argint ajuns la Roma după cucerirea regatului dac.

Un loc aparte în colecția de monede romane de aur a lui Constantin Orghidan îl ocupă o piesă cu caracter de unicat. Este un multiplu de aur cu valoare nominală de 2 solidi din vremea lui Constantin cel Mare, datând din anul 326 p.Cr. Importanța acestei piese este una excepțională. Pe de o parte, este un unicat, ceea ce-i conferă o valoare de patrimoniu cultural mobil cu totul aparte, iar pe de altă parte, ea este de fapt dedicată ultimei vizite la Roma a împăratului, din anul 326 p.Cr. Moneda poartă pe avers efigia împăratului, spre dreapta, cu legenda CONSTANTINVS AVG împrejur, iar pe revers împăratul în picioare, drapat, ținând în mâna dreaptă un glob, iar în stânga sceptrul imperial, se adresează unui public pe care-l intuim, urmare a legendei reversului, SENATVS. Moneda a fost datată în anul 326 p.Cr., scena fiind interpretată ca discursul ținut de Constantin cel Mare în Senatul Romei, în timpul vizitei sale din acel an în Capitala Imperiului. Momentul vizitei nu era unul întâmplător, la un an de la Conciliul de la Niceea, din 325 p.Cr., unde creștinismul căpătase statut de religie legală în Imperiul Roman (anul acesta Creștinătatea sărbătorește 1700 de ani de la Conciliul de la Niceea).

Fig. Aurei romani de la Traian din seriile dedicate cuceririi Daciei, respectiv operei edilitare de la Roma de după cucerirea Daciei din colecția C. Orghidan

Fig. Multiplu de 2 solidi de la Constantin cel Mare.
Colecția C. Orghidan

Este de remarcat și multiplul în valoare de 4,5 solidi din vremea lui Constantius II, datat la mijlocul secolului IV p.Cr., Valoarea nominală de 4,5 solidi o făceau în sine o monedă foarte valoroasă în epocă. Potrivit arhivei păstrate de la C. Orghidan, acesta a avut în colecție două astfel de piese, una dintre ele (nu cea păstrată azi) provenind din Egipt și făcând parte din colecția arheologului englez Sir Arthur Evans. La momentul donației din 1944 această piesă nu se mai afla în colecția Orghidan.

Fig. Multiplu de 4,5 solidi de la Constantius II,
Colecția C. Orghidan

Un loc aparte în colecția sa îl ocupă gемеle și cameele, în număr de circa 700 exemplare, remarcându-se între acestea o spectaculoasă serie de camee cu efigii imperiale romane. Desigur, piesa de rezistență este reprezentată de piesa cunoscută generic sub numele de Cameea Orghidan (sau Marea Camee a României, după donarea colecției sale către Academia Română). La vremea cu pricina, aceasta era cea mai mare camee din lume aflată în proprietate privată, fiind a patra din lume ca dimensiuni în colecții publice. Achiziționată de la faimosul anticar vienez Zaplethal, ea provine probabil dintr-un atelier oriental (sirian) al Imperiului, reprezentând apoteoza unei familii imperiale romane, cel mai probabil Septimius Severus și Iulia Domna.

Pl. III. Cameea Orghidan (Marea Camee a României)

Pl. IV. Cameea Orghidan (Marea Camee a României).
Reproducere

Colecția de monede medievale transilvănene a lui C. Orghidan cuprinde circa 700 exemplare, multe unicate, mai ales nominalurile mari, multiplii de aur sau de argint, piesele de aur de 10 ducați, 8 ducați, klippenthaleri de argint, emisiuni civice ale orașelor Brașov și Sibiu.

Trebuie spus că este una dintre cele mai reprezentative colecții europene de acest tip, dacă nu

am fi avut-o, astăzi ar fi fost foarte greu să scriem istoria monetară a Principatului Transilvaniei din secolele XVI–XVII. Presupunând că azi am avea resursa financiară necesară achiziționării unor astfel de piese, extrem de scumpe, ar fi foarte greu să le găsim și să le achiziționăm.

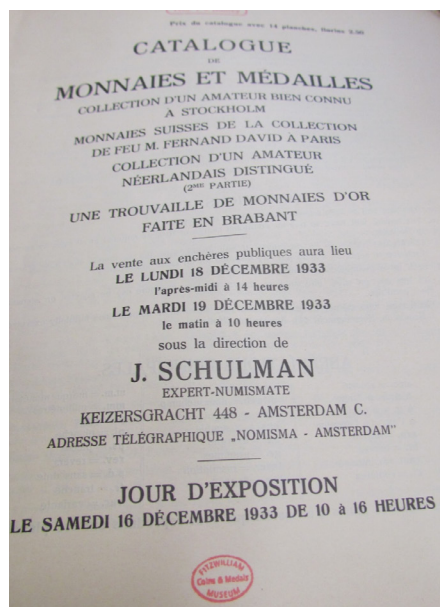

Fig. Catalogul licitației J. Schulman, Amsterdam, din decembrie 1933, de unde C. Orghidan a cumpărat o parte din piesele Principatului Transilvaniei

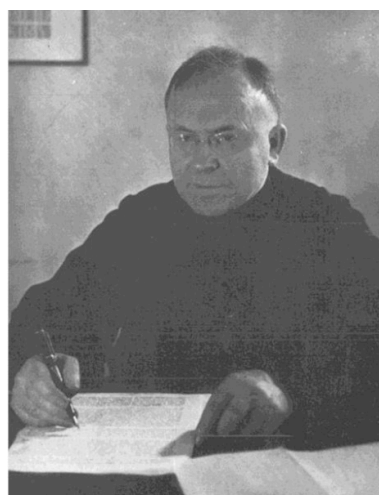
Pl. V. Monede ale Principatului Transilvaniei din colecția Constantin Orghidan

Prin urmare, preocupările sale numismatice serioase, sistematice, dovedite, consemnate

datează după anul 1930, cam în ultimul său deceniu de viață, atunci când întreaga sa activitate antreprenorială, de magnat industrial și financiar, era realizată și împlinită. Deja constituise Uniunea Industriilor Metalurgice și Miniere din România, ca și Directoratul de la Reșița, la fel ca și misiunea diplomatică din țările scandinave, lucruri pentru care fusese de altfel decorat în repetate rânduri.

Preocupările sale de colecționar numismat și implicarea sa culturală datează deci din anii 30 ai secolului XX, consonând cu intrarea în Societatea Numismatică după moartea lui M. C. Sutz, ajungând chiar vicepreședinte al acesteia din anul 1941, susținând publicațiile Societății (Buletinul Societății Numismatice Române), fiind ales membru de onoare al Academiei Române din 1942 etc.

Știm cu siguranță, de pildă, că în 1939 a cumpărat cu 100000 lei colecția de sigilii și monede bizantine a lui Vitalien Laurent (1898–1973), faimosul director al Institutului Francez de Studii Bizantine din Istanbul, expulzat din Turcia cu tot cu Institut și mutat la București, unde a devenit membru al Societății Numismatice Române și apropiat al lui C. Orghidan.

Vitalien Laurent (1898-1973)

Asta însemna un număr de circa 700 de sigilii bizantine aduse de Vitalien Laurent din Turcia și un număr neprecizat de monede. În această sumă intra și publicarea unui catalog de sigilografie bizantină întemeiat pe studiul acestei colecții.

Știm de asemenea cu siguranță dintr-o scrisoare adresată pe atunci tânărului Herberth Cahn, proprietarul unei case de licitație germane transferate în Elveția în 1940, că în aprilie 1940

continua să încerce să cumpere monede de la marile case de licitație occidentale. Aceasta este ultima știre despre vreo achiziție de monede în regim comercial normal, de la o mare casă de licitație de profil, înainte de cea de a doua conflagrație mondială și ultima din viața lui Constantin Orghidan. De altfel, cea mai bună mărturie privind ultimele luni de viață ale lui Constantin Orghidan și posteritatea colecției sale ne-o oferă datele rămase de la Constantin Moisil, directorul Cabinetului Numismatic al Academiei Române și Vitalien Laurent, directorul Institutului Francez de Studii Bizantine din București. Potrivit acestora, după bombardarea Bucureștiului în aprilie 1944 și intensificarea raidurilor aeriene asupra Capitalei și Ploieștiului, în mai 1944 C. Orghidan a plecat în refugiu la proprietatea sa de la Ferdinand (azi Oțelul Roșu, județul Caraș-Severin), depunând colecția în case de fier sigilate, la una din fabricile sale din provincie. Aceasta nu este neapărat Reșița, ar putea fi și conșorțiul Titan-Călan, de la al cărui director a preluat C. Moisil o parte a monedelor în 1945. Agravarea bolii de inimă de care suferea în timpul verii anului 1944 l-a determinat pe acesta să redacteze faimosul său Testament, la Caransebeș, la începutul lunii august 1944. Principalele prevederi referitoare la colecția numismatică precizau următoarele:

- Întreaga sa colecție numismatică urma să revină după moartea sa Academiei Române, în administrarea Cabinetului Numismatic al acesteia.

- Cabinetul Numismatic urma să se ocupe de studierea și publicarea celor mai reprezentative părți ale colecției numismatice donate Academiei, cu deosebire asupra colecției de monede grecești, romane, bizantine, geme și camee, monedele Principatului Transilvaniei.

- Punerea în operă de către Academia Română prin Cabinetul Numismatic a unei expoziții permanente cuprinzând cele mai reprezentative părți ale colecției Orghidan.

- Continuarea achiziționării de piese numismatice de mare valoare, care să fie adăgate colecției Orghidan chiar și după moartea donatorului; pentru aceasta, marele colecționar oferea o sumă importantă, dar și acțiuni la fabricile sale, așa încât toate acestea să constituie sursa de aprovizionare a Fondului de Educație Morală C. Orghidan, pe care Academia urma să îl alcătuiască și care urma a fi

administrat de președintele Academiei, șeful Cabinetului Numismatic, un economist și un jurist.

- Donatorul solicita Academiei Române să se îngrijească de înmormântarea sa la locul de veci al familiei din cimitirul Bellu din București.

Suferința cardiacă a lui C. Orghidan, deja serioasă la începutul lui august 1944, s-a agravat brusc urmare a evenimentelor de la 23 august 1944. Marele colecționar și industriaș a realizat cum va arăta viitorul, așa încât la 29 august Constantin Orghidan a murit, urmare a unui atac de inimă. În condițiile operațiunilor militare în derulare, a fost imposibilă transportarea sa la București, așa încât a fost înmormântat la 31 august 1944 în cimitirul din localitatea Ferdinand (azi Oțelul Roșu), într-un sicriu de zinc, potrivit dorinței sale. Preotul paroh ortodox, în bună înțelegere cu cel romano-catolic, au decis să îl înmormânteze în zona catolică a cimitirului (deși era ortodox), într-un mormânt care nu avea niciun semn distinctiv, cu o cruce pe care nu scria niciun nume și o piatră tombală fără niciun însemn, pentru a-l anonimiza și proteja de ceea ce ar fi putut fi sau își imaginau că ar putea fi abuzurile Armatei Roșii. Numai cei doi parohi au știut cine este cel îngropat și au îngrijit de-a lungul deceniilor mormântul. Apoi s-a așternut colbul timpului...

Din 1946 și până în 1948 s-a derulat preluarea părții de colecție alcătuită din sigilii bizantine, monede, obiecte, de către o comisie alcătuită din C. Moisil și Vitalien Laurent. La finalul activității acesteia, în vara lui 1948, V. Laurent a fost arestat, Academia Română fiind la rândul ei desființată, majoritatea membrilor ei arestați, inclusiv ultimul președinte interbelic, Alexandru Lapedatu, care avea să moară în închisoare. Vitalien Laurent – eliberat în 1950, la presiunile Papei și ale președintelui Franței, generalul De Gaulle – va fi expulzat, catalogul său de sigilografie bizantină întemeiat pe colecția C. Orghidan fiind publicat la Paris în 1952. De aceea, Prefața acestui tratat de sigilografie bizantină semnată de V. Laurent este o mărturie istorică de o importanță documentară copleșitoare.

După trei sferturi de secol, lucrurile au început a prinde contur, iar istoria reală să fie scoasă la lumină, în vederea unei reparații morale obligatorii. În cadrul unui efort susținut de recuperare a memoriei sale istorice, Academia

J'ignore quelle peut être présentement en l'affaire la position du gouvernement roumain, mais je doute que le régime qui m'a fait l'honneur de ses prisons imprime jamais un livre signé de moi. C'est donc avec un sentiment de gratitude que j'ai accepté l'offre aimable de M. P. Lemerle d'insérer la collection restée inédite en tête de la nouvelle collection de Documents de Sigillographie Byzantine.

„Nu mă interesează care este în prezent poziția Guvernului român (comunist) în această privință (respectarea testamentului), dar mă îndoiesc că regimul care m-a onorat cu închisorile sale va publica vreodată o carte semnată de mine.”

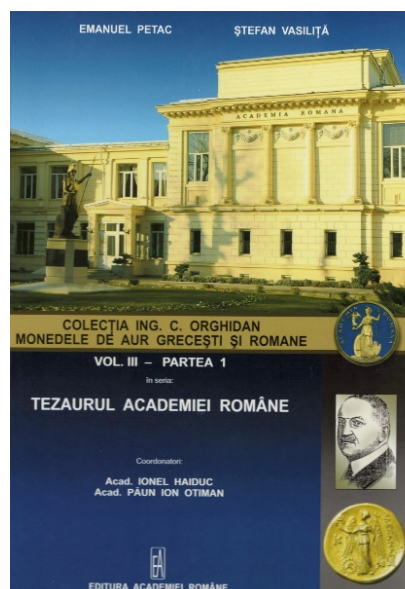
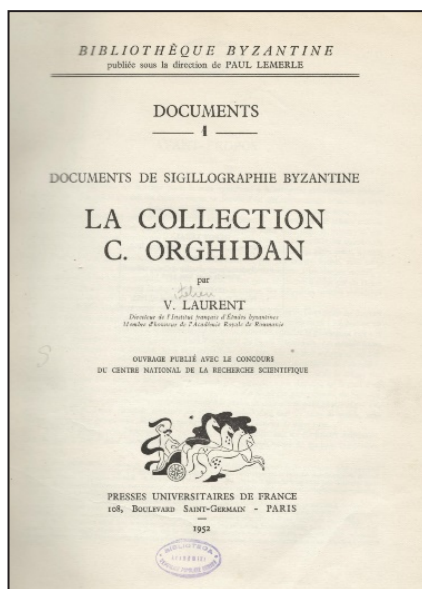
Les conditions matérielles qui, en des temps normaux, eussent permis la réalisation de ses dernières volontés, n'existent plus. L'Académie de la République Populaire Roumaine, qui a tout en mains, ne manifeste aucun désir de contribuer à la gloire de C. Orghidan. Le devoir m'incombe donc de pourvoir au meilleur moyen de servir sa mémoire, en éditant un manuscrit prêt depuis bientôt dix ans. A cela s'ajoute la certitude de contribuer dans une certaine mesure à une meilleure connaissance des institutions byzantines. D'aucuns penseront, ont pensé sans doute, que mieux valait

„Condițiile materiale care, în vremuri normale, ar fi permis realizarea acestor volume, nu mai există. Academia Republicii Populare Române, care are totul în mână, nu manifestă nicio dorință de a contribui la gloria lui Orghidan. De aceea, datorită îmi cere să apelez la cele mai potrivite mijloace pentru a-i cinsti memoria, publicând un manuscris care există de peste 10 ani. La aceasta se adaugă certitudinea de a contribui într-o anumită măsură la mai buna cunoaștere a instituțiilor bizantine”.

Română a publicat, în anul 2012, în prestigioasa serie Tezaur, sub semnăturile lui E. Petac și Șt. Vasiliță, un volum consacrat monedelor de aur grecești și romane din colecția Orghidan.

Un deceniu mai târziu, în toamna lui 2023, cu sprijinul Patriarhiei, al Preafericitului Părinte Patriarh Daniel și al Preasfinției Sale Părintele Lucian, Episcopul Caransebeșului, rămășițele pământești ale lui Constantin Orghidan au fost deshumate și transportate la cimitirul Bellu din București, unde, deși după aproape opt decenii locul de veci al familiei Orghidan fusese înstrăinat,

a fost acordat un alt loc de veci și reînhumat potrivit dorinței sale testamentare. Un an mai târziu, în septembrie 2024, la împlinirea a opt decenii de la trecerea în neființă a marelui donator, în cadrul unei impresionante ceremonii religioase, însoțită de prezentarea de onoruri militare, în organizarea Preasfințitului Episcop Lucian al Caransebeșului, în colaborare cu Biblioteca Academiei Române, reprezentată prin directorul general, prof. ing. Nicolae Noica, membru de onoare al Academiei Române, și dr. Emanuel Petac, coordonatorul Cabinetului Numismatic, a fost sfințit cenotaful

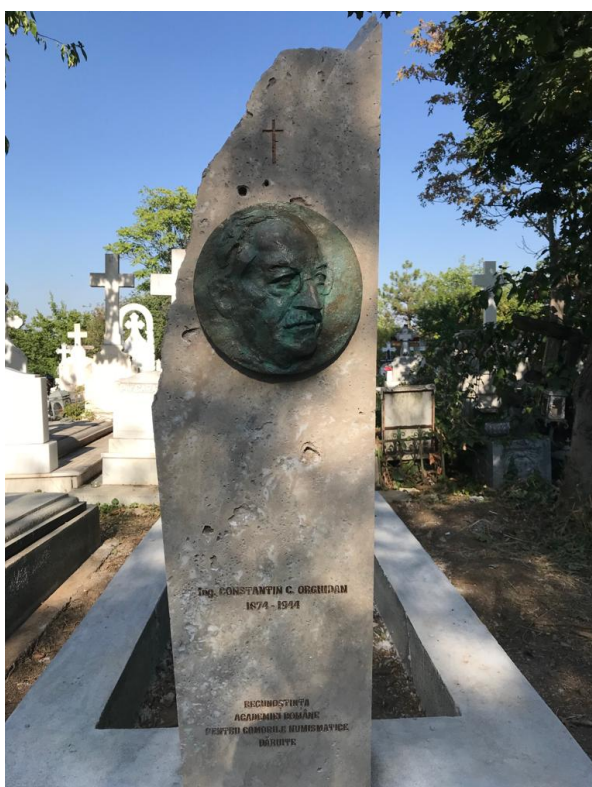
ridicat pe fostul loc de veci din 1944 spre păstrarea memoriei oamenilor și faptelor lor. În continuare a fost organizat un simpozion dedicat prezentării personalității marelui donator și a colecției sale.

La începutul lunii noiembrie 2024, în încheierea unui an care pe drept cuvânt poate fi considerat pentru Academia Română drept Anul Constantin Orghidan, avea să se desfășoare în Aula Academiei Române o impresionantă ceremonie, condusă de președintele Academiei Române, acad. Ioan-Aurel Pop, la care aveau să participe toți cei ce și-au adus contribuția la acest proces major de restituire istorică: Preasfinția Sa Episcopul Varlaam în numele Preafericitului Patriarh Daniel, Preasfinția Sa Episcopul Lucian al Caransebeșului, prof. ing. Nicolae Noica, directorul general al Bibliotecii Academiei Române și membru de

onoare al Academiei Române, dr. Emanuel Petac, coordonatorul Cabinetului Numismatic. Dincolo de evocarea personalității marelui donator și a tuturor gesturilor reparatorii din ultimii ani, a fost primul moment de după 1944 în care Academia Română a onorat personalitatea și donația marelui colecționar și mecenat, acesta constituindu-se într-un reper de mare încărcătură simbolică, emoțională și istorică. La final, publicul a fost invitat să participe la vernisarea Expoziției permanente „Constantin Orghidan” din sala de expoziție a Cabinetului Numismatic.

„Darul adus de un om îi lărgeste calea lui și-l poartă înaintea celor mari.”

(*Pildele lui Solomon*, 18.16)

Locul de veci al lui C. Orghidan din cimitirul Bellu (stânga) și Cenotaful ridicat pe locul de veci din 1944 la Oțelul Roșu (dreapta)

Comemorarea a 80 de ani de la donația lui Constantin Orghidan, Aula Academiei Române, 7 noiembrie 2024

*Vernisarea Expoziției „Constantin Orghidan”, Cabinetul Numismatic al
Bibliotecii Academiei Române, 7 noiembrie 2024*